

יניב, בתיה
ומאיר המאירי.
גבינות לפי מתכון
משפחתי סודי

6

זרות

לבית

בצוואתו ביקש מאיר ארווני, המייסד, שני דברים שעוברים מדור לדור גם כיום: שהבית לא יימכר או יושכר, ושהבית והמחלבה יעברו בירושה רק לבן זכר אחד, שישא את השם מאיר או שלומי.

מאיר, אביו של יניב היה יורש יחיד מבין תשעה אחים ואחיות. "כנראה שכולם ידעו שהבית הוא יותר מעמסה מאשר נכס ולא התמרמרו", צחק מאיר, "אבי נפטר כשהייתי עדיין תלמיד, ולא הכנתי את עצמי לכך. אני עברתי עם הפועלים במשך 35 שנים, וחששתי שדור נוסף לא יוכל לעבוד כמוני". כיום

מקדיש מאיר את זמנו לתיעוד מורשת צפת.

כשש שנים חלפו מאז חזרתו של יניב לצפת. בצפת נולדו לו עוד שני ילדים, אשתו עוברת כאופטומטריסטית והוא מגבן גבינות עם שני פועלים במחלבה. "אנחנו לא מחלבה מתועשת", מסביר יניב, "מדובר בעבודה ידנית קשה. בתור ילד, נטיית הלב שלי לא הייתה לכאן, לא נכנסתי בכלל למחלבה, וכשהגעתי היה צריך ללמד אותי הכול".

● איך קיבלת לידיך את ניהול המחלבה אף ששמך יניב?

"עד הדרור של אבא זה עבד כמו שעון: לסבא שלי קראו שלמה, ולכל אחד מהאחים של אבא קראו שלומי. אם מישהו יגיע לצפת ויבקש לברר איפה גר שלומי המאירי, ישאלו אותו 'מי מהם?'. את הבית קיבל לבסוף אבא שלי. אחי הבכור, שלומי, יירש את הבית, אך כיוון שהוא נולד עם מגבלה פיזית, הוא לא יכול לנהל את המחלבה".

● והבן שלך שנולד לא מזמן יהיה דור שביעי במחלבה?

"לבן שלי קראתי אריאל-מאיר, והוא עוד קטן מכדי להחליט", צחק יניב, "הוא רק בן עשרה חודשים".

21.3.2010

גבינות - מחלבת המאירי

יניב המאירי (38), דור שישי במחלבת המשפחתית, תכנן לעצמו מסלול חיים יאפי בתל אביב. הוא התגורר בצפון העיר עם אשתו ובתו (היום בת 7), עבר כרואה חשבון והתפרנס היטב. ביום הולדתו השבעים של אביו, לפני תשע שנים, עבר על אלבומים ישנים ונדהם לגלות את ההיסטוריה המרשימה של משפחתו: לפני 170 שנה הם הקימו את המחלבה הראשונה בישראל. מאחר שיניב היה היחיד שיכול להמשיך את השושלת (ההסבר בהמשך), הוא החליט לוותר על חיי הנוחות, עזב את עבודתו, ארוז את המשפחה ועבר לצפת.

במקום שבו פועלת מחלבת המאירי נמצא כיום גם מוזיאון שסוקר את תולדות היישוב היהודי בעיר. המיקום אינו מקרי: ההיסטוריה של המחלבה כרוכה ושלובה בזו של העיר. במקום גם הוסתר בעבר סליק ששימש את לוחמי האצ"ל, שגם התאמנו ונשבעו אמונים במתחם.

הסיפור מתחיל כאשר פקדה את צפת בשנת 1837 רעידת אדמה, הקטלנית ביותר בתולדות הארץ, שהחריבה את העיר. מחצית מהאוכלוסייה היהודית בעיר, שמנתה 4,000 איש, נהרגה. פרנסי העיר שלחו שליחים לגיוס כספים לשחזור מבני העיר. אחד מהם הגיע לעיר שיראז בפרס, ופגש במאיר ארווני, הסבא של סבא של מאיר, אביו של יניב. ארווני, צורף במקצועו, החליט בעקבות המפגש לעלות ארצה עם אשתו ובנו בן החמש. בתום מסע רגלי שנמשך שישה חודשים הגיע לצפת. הוא קנה את המבנה שמשמש היום כמחלבת המשפחתית, ושיקם אותו בהדרגה. עבודה כצורף לא הייתה לו במציאות הכלכלית הקשה של אותם ימים, וכך החל ארווני לייצר בשנת 1840 גבינות מחלב הצאן של ערביי האזור. את הגבינות המליח היטב, לשמור עליהן טריות בהיעדר קירור. כל דור הוסיף קומה ושדרג את המחלבה, אבל עד היום מייצרים שם גבינה צפתית וברינה לפי מתכון משפחתי סודי. אבי סבו של יניב עברת את שם המשפחה מארווני להמאירי.